

Huỳnh Dung

T Ì N H

tình

* * *

Tập truyện Tình II (2014-2015) của Huỳnh Dung

Truyện No. 5

Dứt Tình

* *

Nơi phòng khách không to rộng lắm, người đàn ông tuổi khoảng trên năm mươi đang ngồi ngã người trên ghế bành đọc báo. Phía bên kia là quầy nhà bếp có người đàn bà đang lum khum lau chùi dọn dẹp các thứ...

Lúc ấy vào khoảng xế trưa, người đàn ông mắt không rời trang báo, lớn giọng nói:

- Này bà! Mang cho tôi tách cà phê.

Chờ một lúc không thấy người đàn bà mang cà phê đến cho mình, người đàn ông lớn tiếng lập lại:

- Ê, Bà! Không nghe tôi nói gì sao? Tôi bảo pha cà phê cho tôi? Nhanh đi! Sao chậm rựt quá vậy?

Lại không nghe tiếng trả lời!

Ông ngưng đọc báo, đưa mắt nhìn về phía người đàn bà... thấy bà ta điềm nhiên làm như không nghe mệnh lệnh mình, ông ta nổi giận quát lên:

- Bà kia! Bộ bà câm điếc hả? Sao im ru không trả lời, lại không mang cà phê cho tôi?

Bấy giờ mới có tiếng đáp:

- Tôi không phải là đầy tớ của ông. Muốn uống cà phê hay thứ chi chi... thì tự ông làm lấy.

- Bà là vợ của tôi. Hầu hạ chồng là bổn phận của bà.

- Ông ở xứ Mỹ bao lâu rồi?

- Sao hỏi một câu lảng xẹt lạc đề vậy? Chẳng phải bà và tôi sống ở Mỹ gần 40 năm, con gái đã 25 tuổi, đã có chồng ở riêng rồi còn gì?

- À, thì ra ông cũng nhớ đã sống ở Mỹ bốn mươi năm! Có nghĩa là ngày ông rời Việt Nam là chàng trai chỉ 24 tuổi, ông đã hít thở không khí của xứ Mỹ, ăn thức ăn Mỹ, uống nước uống của Mỹ bốn chục năm trời. Tại sao ông vẫn còn lên giọng ta đây như đang sống ở xứ man di, mọi rợ, xem vợ như đây tớ vậy? Sống ở Mỹ phải biết ăn ở cư xử như người Mỹ chớ? Chẳng phải người xưa nói: «Nhập gia tùy tục sao?». Đàn ông xứ này rất tôn trọng và cung chịu vợ, không ai có cái kiêu ra lệnh vợ hầu hạ mình như ông cả!

Người chồng nghe vợ nói, tức giận nạt lớn:

- Im đi! Bộ bà điên rồi hả? Sao bỗng dưng hôm nay phản ứng hỗn láo như vậy?

- Tôi nhịn ông bốn mươi năm đủ rồi. Bắt đầu từ hôm nay tôi không nghe theo lệnh ông nữa.

- Có nghĩa là bà muốn phản kháng chống đối?

- Ừ đó! Ông làm gì tôi?

Người chồng quá giận quăng tờ báo xuống nền nhà, đứng lên khỏi ghế, nhào về phía vợ vung tay lên...

Người vợ không ngán sợ, bước sấn tới trước, nghênh mặt hỏi:

- Muốn đánh tôi hả? Dám đụng tới tôi, tôi gọi cảnh sát Mỹ tới còng tay cho ông vào ngồi tù cho đáng đời.

Sau câu nói, người vợ cho tay vào túi áo lấy cell-phone ra...

Nghe vợ hăm dọa, người chồng hết dám hung hăng, bước thụt lùi mấy bước, nhưng giọng nói vẫn còn găm gù như tiếng hổ gào:

- Bữa nay bà muốn chiến tranh với tôi? Được lắm! Tuần này đừng bảo tôi đưa tiền chợ.

Người vợ cười khinh:

- Tôi không đòi tiền chợ. Ông phải trả lương cho tôi.

- Trời hỡi! Tôi đi làm chớ bộ bà đi làm đâu mà đòi tiền lương?

- Vậy trong lương của ông có tiền cấp dưỡng cho vợ không?

- Dù là có, nhưng tôi phải chi mọi thứ trong nhà. Mà dù tôi có dư, sao tôi phải chia chác cho bà chứ? Trên thế gian này có vợ nào đòi chồng trả lương không?

- Phải! Trên thế gian này không ai trả lương cho vợ, nhưng người ta cho thẻ tín dụng để vợ tự do tiêu xài. Còn ông? Ông chỉ đưa tiền chợ cho tôi hàng tuần. Ông là tên chồng xấu xa, ích kỷ, chỉ biết giữ tiền để ăn xài riêng cho mình, hào

phóng với gái và bạn bè, nhưng với vợ thì keo kiệt tính toán từ xu.

- Tại sao tôi phải làm thẻ tín dụng cho bà? Bà muốn tự do ăn xài mua sắm đồ hiệu để khoe khoang với đám bạn của bà chứ gì?

Nghe chồng nói câu đó, vợ tru tréo lên:

- Anh còn nói như thế mà không biết xấu hổ hả? Nếu tôi có vài món đồ hàng hiệu là do mấy người bạn của tôi thương hại tôi, cho tôi những thứ chúng đã xài, những thứ hết còn một! Tiền của ông đưa cho tôi hàng tuần mua thức ăn không đủ nữa, huống hồ là mua sắm? Tôi biết ông cất giấu tiền riêng là có ý đồ.

- Ý đồ gì?

- Ý đồ của ông thì ông phải biết, sao lại hỏi tôi?

- Vậy chớ bây giờ bà muốn gì?

- Bắt đầu từ bữa nay ông phải trả lương cho tôi.

Người chồng cười lớn, giọng móc kè:

- Vậy thì bắt đầu từ bữa nay tôi sẽ không đưa cho bà một xu!

- Được lắm! Vậy kể từ bữa nay ông sẽ không có hột cơm nào trong bụng.

- Tôi sẽ ra tiệm ăn! Bộ tôi cần bà sao? Tôi chán thức ăn của bà nấu lắm rồi!

- Tôi cũng chán làm đầy tớ cho ông lâu rồi! Chúng ta ly dị đi!

- Bà muốn ly dị thật à?

Người chồng hỏi vợ câu đó vui vẻ mặt hí hửng. Người vợ nhìn thấy ánh mắt của chồng, cười nhạt nói:

- Tôi biết ông nghe hai tiếng ly dị thì mừng hóm. Chắc là ông chỉ chờ nghe tôi câu nói câu đó để gạt bỏ vợ con khỏi cuộc đời ông, để kiếm vợ trẻ.

Nghe vợ nói đúng tim đen, người chồng cúi mặt chúm chím cười, che giấu nỗi vui mừng khoan khoái đang dâng lên...

Nhìn thấy bộ mặt «vô liêm sỉ» của chồng, người vợ cười nhẹ, nói tiếp:

- Đừng tưởng là tôi không biết tâm ý của ông. Từ khi mấy lão già bạn bè của ông về ViệtNam đem qua mấy cô vợ trẻ bằng tuổi con cháu, thì ông khát khao thèm muốn cũng cỡm được một con vợ bé mặng như họ. Hoá ra lúc sau này ông cố ý hung dữ khó chịu với tôi là chờ ngày tôi lên tiếng đòi ly dị! Được thôi! Chúng ta ly dị!

- Tốt lắm! Nếu bà đã đề nghị ly dị thì tôi không lý do gì chồng đòi. Tôi sẽ nhờ luật sư giải quyết chuyện này trong nay mai thôi.

Người vợ cười nhẹ, giọng móc kê:

- Ủ, tôi biết mà! Ông muốn giải quyết chuyện ly dị càng nhanh càng tốt để đôi chân ông còn đi đứng vững mà về quê kiếm đào non. Điều ông cũng nên biết là một khi ly dị thì căn nhà này bán đi, tôi và ông mỗi người một nửa, ngay cả tiền trong tài khoản ngân hàng dù ông đứng tên, cũng phải chia đôi.

Người chồng nghe vợ nói câu chót liền quát lên:

- Làm gì có chuyện tiền bán nhà chia cho bà một nửa? Làm gì có chuyện tiền trong chương mục của tôi phải chia đôi cho bà? Đừng nằm mộng giữa ban ngày!

- Tôi không nằm mộng giữa ban ngày, mà là nói luật với ông! Ông cứ chờ xem toà án xử vụ ly dị thế nào?

Không dẫn được cơn giận, người chồng chụp lọ hoa trên bàn nhỏ quăng về phía vợ, quát lớn :

- Này, bà thêm già kia! Đừng mong chộp được tiền của tôi!

Bình hoa vỡ tan tành, nhưng cũng may người vợ thụt đầu xuống bực tử của quày bếp nên không bị ném trúng. Đúng vào lúc ấy có tiếng chân bước hấp tấp ngoài hành lang. Rồi một cô gái trẻ xô cửa đi vào nhà, la lên:

- Ba mẹ cãi nhau ầm ĩ vang vọng bên ngoài. Xe con vừa chạy đến sân đã nghe tiếng la ó gậy gô, y như hai người đang ẩu đả nhau. Bộ ba mẹ không sợ hàng xóm nghe thấy à?

Cô dứt lời bỗng nhận ra mẹ đang núp dưới gầm tủ nhà bếp, trên nền nhà lộ hoa vỡ nát, hoa nước văng tứ tung...

Cô chạy tới đỡ mẹ đứng lên, nhỏ nhẹ hỏi:

- Mẹ không sao chứ?

Thấy mẹ lắc đầu lặng thinh, đôi mắt ửng đỏ, cô dìu mẹ đến băng ghế dài trong phòng khách, đặt ngồi bên cạnh mình, rồi hất mặt hỏi cha:

- Ba dám hành hung với mẹ sao? Bộ ba điên rồi hả?

- Chính bà ấy chọc tức ba. Bà muốn ly dị, chia đôi tiền của.

Cô gái cười nhẹ:

- Bấy lâu mẹ nhẫn nhục chịu đựng Ba. Bữa nay mẹ nhin hết nổi, nên muốn ly dị là lẽ đương nhiên.

Nghe con gái nói, người cha quắt mắt nhìn con nói:

- Hừ! Ba biết mà! Con lúc nào cũng đứng về phe mẹ.

Cô gái sùng sộ nói với cha:

- Bộ con không biết ba lúc nào cũng ức hiếp mẹ sao? Phải đó! Con đứng về phe mẹ đó! Chính con đã bao lần khuyên mẹ nên ly dị với ba, nhưng mẹ cứ nhẫn nhục sống qua ngày.

Rồi không chờ phản ứng của cha, cô đưa mắt nhìn mẹ, nói:

- Tốt lắm! Bữa nay mẹ chịu ly dị với ba. Con hoan nghênh mẹ! Con ủng hộ mẹ!

Nghe con gái nói, người chồng nổi sung thiên, thiếu điều muốn tát vào mặt con. Người vợ bây giờ mới lên tiếng:

- Liên Nhu à! Con đừng nói thêm lời nào với lão già cha của con nữa. Chỉ vì lão muốn về ViệtNam cưới vợ trẻ như đám bạn bè của lão, nên mới đối xử hung hăng với mẹ.

Liên Nhu nghe mẹ nói, bật cười lớn:

- Ôi trời! Bộ ba muốn bắt chước cụ Thanh, cụ Bảy bạn của ba, về xứ cưới vợ non à?

Rồi không đợi cha nói gì, cô cười hích hích bảo mẹ:

- Mẹ ơi! Đừng buồn nữa! Nhà này bán đi, mẹ về sống chung với tụi con. Chồng con là người chồng tốt, rất yêu thương vợ con và kính trọng mẹ vợ, không giống như ba đâu. Còn cháu ngoại 3 tuổi thì lúc nào cũng mê luyến bà ngoại. Vậy nên một khi mẹ ly dị với ba, về sống với tụi con thì cuộc đời còn lại của mẹ sẽ hạnh phúc an vui. Còn ba, ngày ba đem cô vợ trẻ từ ViệtNam qua Mỹ, là kể như ngày ấy ông tàn cuộc đời, sống không bằng chết.

Người mẹ nghe con gái nói bật cười, mà nước mắt ràn rụa:

- Ồ, mẹ từng nghe thiên hạ tường thuật về cảnh tình của những đàn ông bỏ vợ, về ViệtNam cưới vợ non, cuộc đời thâm cớ nào. Để mẹ chóng mắt chờ coi tương lai ba con sẽ ra sao...

Hai mẹ con ôm nhau cùng cười, cùng khóc... không hay biết «chồng – cha» đã bỏ đi ra cửa với sắc mặt hí hửng, vừa đi vừa nói:

«Ngày toà phán xét ly hôn sẽ là ngày ta thoát khỏi xiềng xích gia đình, vợ con! Ta sẽ có cuộc sống mới của một kẻ tự do, của trai đơn thân. Và rồi ta sẽ bay về cõi đó... là cõi thiên đường hạ giới! Cõi mà con người chỉ cần tiền đô Mỹ có thể mua tiên... Trong tương lai ta được hưởng cuộc sống phong lưu đa tình bên cạnh người vợ mới, trẻ đẹp. Cứ nghĩ tới là ta sung sướng chết ngất luôn. Dứt tình thì đôi đời! ha ha ha».

Huỳnh Dung

xem tiếp: («Xuông» Thiên Đường)

* * *